

דובי הקטן וחתולי-הבר הקטנים

קרה פעם שחתולי-הבר הקטנים ברחו מהבית שלהם. היה זה כבר הצהריים כשדובי הקטן מצא אותם בוכים ליד הנחל.

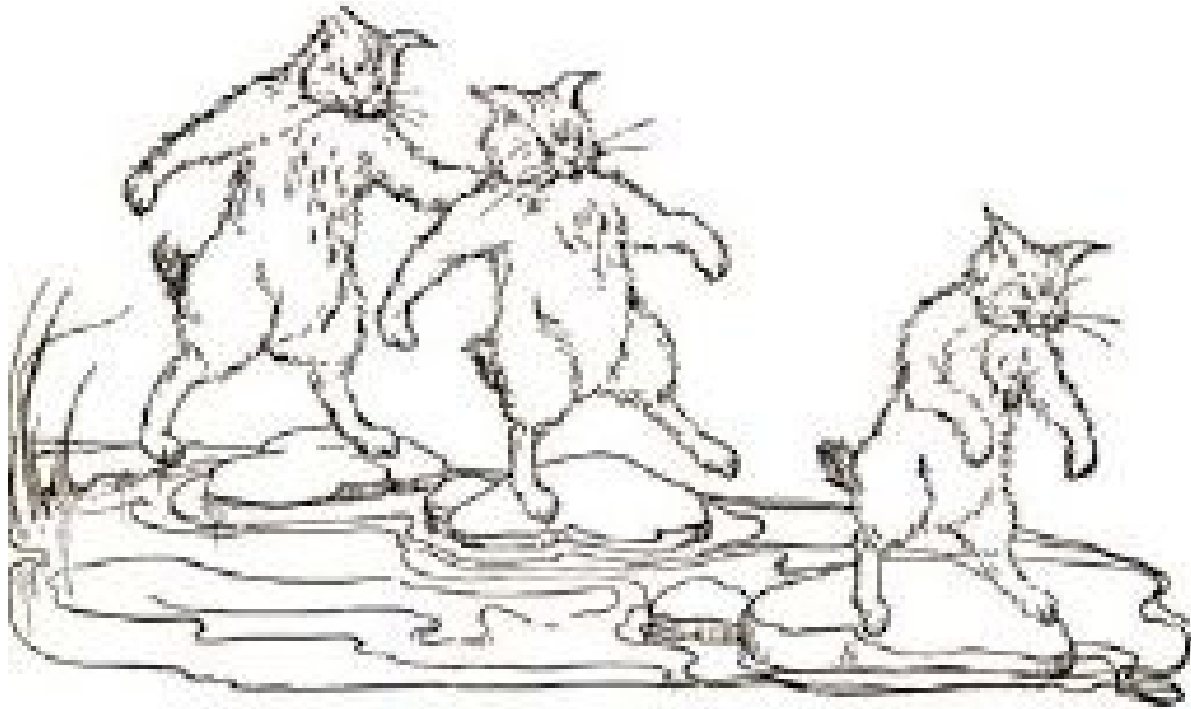
"שחו דרך המים" קרא להם הבונה. אבל חתולי-הבר הקטנים פחדו מהמים ולא רצו לנסות לשחות.

"תכנסו פנימה" קרא להם סבא צבי. אבל החתולים הקטנים לא רצו. הם פחדו להירטב.

"כנסו למים" קראה להם גברת כלבת המים "לא יקרה לכם שום דבר. זה לא עמוק!" אבל הקטנים לא רצו. הם לא רצו להיכנס למים והם לא רצו להירטב.

"תנסו לצוף על המים" אמרו להם הברווזים. אבל החתולים הקטנים לא חשבו אפילו לצוף. "עלו על בול עץ ותשוטו עליו דרך המים" הציע

הקטן "ועכשיו אני יודע מה לעשות אתכם, אם תתנהגו יפה. נבנה כאן גשר. אביא אבנים גדולות ואזרוק אותם למים, ואתם תביאו אבנים קטנות." ומיד התחיל דובי הקטן לבנות גשר מאבנים. זו

הייתה עבודה קשה אבל הוא משך וגלגל את האבנים, הרים אותן וזרק למים ועבד עוד ועוד, עד שלרוחב הנחל נוצר גשר של אבנים. חתולי-הבר

הסנאי האדום. אבל הקטנים לא רצו לקפוץ על בול העץ. הם פחדו שהוא יסתובב במים והם יפלו ממנו.

כשדובי הקטן הגיע לנחל חתולי-הבר הקטנים בכו מרות ודמעותיהם נפלו לתוך המים. הם יללו בקולי קולות. דובי הקטן לא יכול היה להימנע מצחוק, אבל הוא גם ריחם עליהם והחליט לעזור. הוא חשב וחשב וחשב! ובסוף שאל את החתולים איך קרה שהם כל כך רחוק מהבית ובצד הלא-נכון של הנחל. "אמא הלכה ולא חזרה" אמר יולר "ואני אמרתי שצריך להישאר בבית ולהתנהג יפה אבל..". "לא נכון!" קרא ביל "הוא אמר 'אמא לא תדע אם נלך קצת לטייל. נכון, פלופי?'" "כן, כך הוא אמר" אמרה פלופי "ואנחנו הלכנו והלכנו עד שתעינו בדרך ויולר היה הגרוע מכולנו. מדוע, יולר? מדוע?"

"תפסיקו לריב" אמר דובי הקטן "אני רוצה להבין מדוע אתם בצד השני של הנחל?" "יולר הציע שנעבור את הגשר" אמר אולי. "אם לא תפסיקו להתווכח, אלך לי" נזף בהם דובי

היא עצרה והשמיעה "מרר-וו! מרר-וו!" בצורה
מאוד לא-מנומסת.

באותו רגע יצאו מהבית אבא דוב ואמא דובה ורצו
בשביל אל הפשפש כדי להבין מה קורה. ובאותו
רגע גם קפץ מאחורי הגדר איש הקרקס, שהסתתר

שם, ורץ משם מהר, כל כך מהר כמו חץ מקשת!
בפעם הראשונה בחייו דובי הקטן נישק לגברת
חתולת-הבר ללילה טוב, בלי שאמרו לו לעשות
זאת. וכל אותו הערב שיחק דובי הקטן משחק
משעשע של גברת חתולת-בר המאיימת על איש
הקרקס "מרר-וו! מרר-וו!" "מרר-וו! מרר-וו!"

הקטנים לא עזרו הרבה, כי כל הזמן יללו, בכו ורבו
ביניהם.

"עכשיו תעברו" אמר בסוף דובי הקטן "רק תשגיחו
לא להחליק."

אחד אחרי השני עברו החתולים המפוחדים את
הנחל. בסוף דובי הקטן הביא אותם לפני דלת
ביתם בדיוק כשאמא חתולת-הבר חזרה הביתה.
"ילדים שובבים" היא קראה "חיפשתי אתכם בל
היער. מסתובב כאן איש הקרקס ופלא גדול שהוא
לא ראה ולא תפס אתכם! מיד כנסו הביתה!"
"דובי הקטן הוא נחמד" נשמע קולה של פלופי "הוא
עשה לנו גשר אבנים והביא אותנו הביתה". דובי
הקטן שמח לשמוע אותה.

"טוב" אמרה גברת חתולת-בר "אם הוא יודע מה
זה להיות נחמד הוא גם ישמח שאלווה אותו לביתו,
אחרת איש הקרקס עלול למצוא אותו."

דובי הקטן ידע מה טוב בשבילו וברצון שם את כפו
הרטובה בכפה של הגברת חתולת-הבר והלך
לידה. היא התכוונה לטוב והוא ידע זאת. היא הלכה
אתו לבית והוא הופתע מאוד כששם, ליד הפשפש,